

Turcio Rufo U. C. consule ordinario atque patricio. Verum ex laudatis mss. liquet, loco exconsule ordinario, exscriptorem per errorem posuisse consule ordinario; cumque Asterius ante annum sequentem exconsul dici non potuerit, ante eum annum Sedulii carmina n:c collegit, nec evulgarit, ideoque, nec antea synodus Romana, in cuius decreto de Sedulio mentio, celebrata fuit, ut recte videre Usseus lib. iii de Primordiis Eccles. Britan. c. 16. Pearsonius in Vindictis epistolarum sancti Ignat. pag. 46. et card. Norisius laudatus, qui plura habet de Sedulio et ejus opere. Cum vero mense Martio alia synodus Romana habita sit, ea de qua agitur, pertinet ad an. 496, fuitque in Romana, sub Gelasio, non 1, ut perperam hactenus a conciliorum collectoribus appellata, et horum exemplo ab aliis.

• CONCILIIUM ROMANUM II •

Quo a Gelasio et episcopis 55 Misenus absolvitur anno Domini 493 in idus Maii.

Residente in synodo venerabili viro papa Gelasio una cum Bonifacio, Maximino, Epiphonio, Basilio, Vitali, Claro, Irenæo, Decio, Asello, Euplo, Valentino, Martiniano, Basso, Benigno, Primitivo, Palladio, Uindemio, Constantio, Martyrio, Candido, Laurentio, Deodato, Mercurio, Stephano, Dulcilio, Fortunato, Paschasio, Sanctulo, Innocentio, Chryso-gono, Colonico, Molensi, Maximiano, Valentino, Constantio, Gaudenio, Felice, Vitaliano, Petro, Sereno, Aucupio, Timotheo, Stephano, Laurentio, et Probo episcopis, residentibus etiam Castino, Laurentio, Canusio, Eugenio, Januario, Martino, Gordiano, Petro, Urbico, Paulino, Valente, Petro, Asterio, Smaragdo, Bonifacio, Maxentio, Epiphonio, Justino, Felice, Redempto, Projectio, Callisto, Joanne, Valentino, Sebastiano, Martino, Epiphonio, Andrea, Servodei, Apellione, Petro, Servando, Agapito, Abundantio, Marcellino, Litorio, Laurentio, Agathone, Sebastiano, Valentino, Anastasio, Genesio, Dionysio, Epiphonio, Acontio, Paulino, Agapio, Adeodato, Benedicto, Dominico, Redempto, Severo, Juliano, Stephano, Crescentiano, Septimino, Cypriano, et Epiphonio presbyteris una cum Amandiano viro illustri, et Diogeniano viro spectabili; astantibus quoque diaconibus, Gelasius episcopus Ecclesiæ catholicæ urbis Romæ dixit: Meminit dilectio vestra superiore conventu oblatum nobis a Miseno libellum in conspectu vestro fuisse recitatum; hunc eundem si placet dilectioni vestræ, denuo recensendum, ut acta nostra contineant. Et quia aliud se quoque posteriorum præ manibus habere profitetur, quid etiam in hoc contineatur, possimus agnoscere. Et adjecit:

• Cum Vitalis et Misenus apostolicæ sedis legati, per Zenonem imperatorem inducti Acacio communicassent, et Petri Moggi Alexandrinæ Ecclesiæ invasoris nomen in diptychis publice recitari sine contradictione audivissent, ideoque justo iudicio a Felice papa in synodali Patrum consensu excommunicati fuissent; tandem post intervallum undecim annorum, postque Vitalem in excommunicatione defunctum, Misenus gratia Dei adjutus, ad mentem rediit; suumque delictum plurimum detestatus, ad penitentiam et Ecclesiæ unitatem recipi postulavit. Iudicio igitur hac de causa concilio, post causæ cognitionem magno omnium applausu humeris pastorum impositus ad ovile Christi, unde annis prope undecim aberraverat, vicissim reductus fuit. Habi-

• Edidit Baronius cum variis lectionibus ex ms. Virdunensi, quas cum eo communicavit P. Frontonem Ducæus. HARDUIN.

• Si concilium in quo de libris apocryphis actum, anno tantum 496 habitum est, ut supradiximus ex Pagio, restat ut hoc concilium in quo Misenus absolvitur, primum sub Gelasio dici debeat, illud se-

Miseno libellus denuo recitetur. Anastasius d'aconus recitavit: Datum a famulo vestro Miseno die octavo iduum Martiarum, Viatore V. C. consule. Quantam ad meæ pertinet infelicitatis abruptum, errori meo qualibet ratione contracto delictio non esse parcendum: quoniam hoc ipso pœna carere non debeo, quod merui ad causam pœnalem, quæcunque foret, perduci.

Quantum vero pertinet [al. respicit] ad remediale subsidium, duo sunt quæ me ad hoc suppliciter implorandum venire constringunt; ne vel ego desperatione magis perpetuis cruciatibus sim dignus addici, Judæ prævaricatoris exemplo: et quia tanta est ineffabilis illa clementia, quæ apostolica potestate universum facinus possit absolvere. Hanc igitur solam in meo negotio, papa venerabilis, vocem miserandus effundo. Parce prostrato, porrigemanum jacenti. Nullis ignorantia excusationibus ritor, nullas decipulas circumventionis obtendo, nec in quemquam calamitatis meæ studeo transferre discrimen; quia alios incusare non debeo, qui poscam clementer absolvi; quia licet mihi pro mea defensione nihil afferam, non ambigam tamen hæc omnia tuo iudicio esse tractanda. Tantum quæso, ut superno Numini obsequentes, quod pronuntiat per prophetam: *Nolo mortem morientis, donec revertatur et vivat (Ezech. xxxiii)*, vos potius cuncta quæ in persona mea gesta sunt benigna consideratione librantes [al. deliberantes], viaticum seni ægritudine et continua maceratione consumpto, ne sine ecclesiastica communione rapiar, non negetis ex alterius casu experimentum meæ formidinis intrens: qui auxilium, etiam vobis

tum est hoc synodale iudicium in basilica Sancti Petri, anno Christi 493, tertio idus Maii, sub consulatione viri clarissimi Flavii Viatoris, qui est Gelasii 4 et Anastasii imperatoris annus imperii 5. Acta hujus concilii per Dionysium Exiguum translata fuerunt. Ea quæ ex Vaticana bibliotheca accepta sunt, atque etiamnum tomo I Epistol. pontif. recitantur, nonnihil mendosa sunt, et fide carent. Quæ vero ex codice Virdunensi per Frontonem Ducæum societatis Jesu professorem edidit illustrissimus cardinalis Baronius, anno 495, integriora sunt et magis emendata. Quæ Romano exemplari collata, in pristinum fere candorem omnino restituta, hic infra post notas nostras tibi, benevole lector, exhibemus. Sev. Binius.

cundum.

• Manuscriptus habuit, ad causam pœnalem quæcunque sorte perduci. Eodemque modo legitur paulo post in hoc ipso concilio. FRONT. DUCÆUS.

• Ægritudine continua et maceratione. FRONT. DUCÆUS.

conferre volentibus. non potuit indipisci. Et me per imperitiam hac clade potius implicatum ¹ hoc ipso dignanter ostendite quod ² ad receptionis Ecclesiæ superstes gratiam valui pervenire.

Quo lecto, Gelasius episcopus dixit: Petitorium gesta retinebunt. Et adjecit: Ipse nunc Misenus adveniat, et petitorium quod obtulit, ipso præsen- te, recitetur. Cumque ingressus fuisset Misenus, prostratus in terram aliud petitorium obtulit, et rogavit ut susciperetur. Cumque susceptum fuisset, Gelasius episcopus dixit: Utraque petitoria quæ protulit, ipso quoque præsen- te, legantur. Iterum Anastasius diaconus recitavit. Datum a famulo vestro Miseno, VIII idus Martias, Flavio Viatore viro clarissimo consule.

Quantum ad meæ pertinet infelicitatis abruptum [*al.* obtutum], errori meo qualibet ratione contracto defuncto non esse parcendum: quoniam hoc ipso pœna carere non debeo, quoniam merui ad pœnalem causam quacunque sorte perducere. Quantum vero respicit ad remediale subsidium, duo sunt quæ me ad hoc suppliciter implorandum venire constringunt: ne vel ego desperatione magis perpetuis cruciatibus sim dignus addici Judæ prævaricatoris exemplo; et cætera quæ superius continentur. Item aliud petitorium recitat. Datum a famulo vestro Miseno sub die tertio [*al.* quarto] idus Martias, Flavio Viatore viro clarissimo consule.

Oblato primum petitorio meo, nihil aliud suppliciter exoravi quam ut misericordia mihi sedis apostolicæ non in perpetuum negaretur: cujus mihi spem quoniam pro immensa Dei pietate, qua regitur, reluctere jam sentio, magis magisque consentiam meam contagiis perfidorum, quæ infelicitate potius quam studio, circumventus incideram, liberam purgatamque esse pronuntians, toto corde atque ore protestor sub diviniæ contemplationis intuitu, me omnes quidem hæreses et quidquid inimicum est catholicæ et apostolicæ fidei, communionisque sinceræ, prona mente refutare, tum ipse Eutylianam hæresim cum suo scilicet auctore Eutyche et ejus sectatore Dioscuro, vel successoribus ejus atque communicatoribus Timotheo Aëuro, Petro Alexandrino, Acacio Constantinopolitano, Petro Antiocheno, cunctisque eorum complicitibus et communicatoribus respuere, damnare, et anathematizare perpetuo, omnesque istos et hujusmodi horribiliter execrari, nec unquam mecum talibus ullum quolibet modo profiteor habiturum esse consortium, sed ab his omnibus futurum prorsus alienum. Quorum pravitatem licet nunquam voluntate receperim, tamen me quia calamitatis impulsu minus cautus videor incidisse, sub conspectu Dei et beati Petri apostoli ejusque vicarii, ac totius Ecclesiæ, mea (sicut dixi) professione [*al.* confessio-

ne] voceque condemno, detestor, exhorreo, in sola me fide communionisque catholica et apostolica semper duraturum esse confirmans. Cui petitioni meæ manu mea subscripsi die tertio iduum Martiarum, Viatore viro clarissimo consule. Hæc vestræ beatitudini in conventu venerandorum [*al.* addit episcoporum] credidi meis manibus offerenda. Et alia manu: Ego Misenus huic petitioni meæ et a me oblatae subscripsi, die et consule superscripto.

Gelasius episcopus dixit: Quæ lecta sunt transcribantur. Et adjecit: Quid videtur fraternitati vestræ statuendum, vestri quoque consilii participatione desideramus agnoscere. Levaverunt se omnes episcopi et presbyteri, rogantes et dicentes: Exaudi Christe: Gelasio vita: dictum vicies. Quod vobis Deus dedit in potestate, præstate: dictum duodecies. Hoc fac quod facit dominus Petrus; dictum decies. Ut indulgeas, rogamus: dictum novies. Cum denuo sedissent, Gelasius episcopus dixit: Sedes apostolica quidem, quæ Christo Domino delegante totius Ecclesiæ retinet principatum, pro dispensatione curaque generali, quam vel pro fide catholica, vel pro paternis canonibus regulisque majorum necessaria ³ semper circumspectione dependet, Misenum atque Vitalem, quos contra Eutylianæ pestilentiae sectatores, vel contra eos qui talium se communionem polluerant, suæ potestatis legatione suffultos ad Orientem dudum sub sanctæ memoriæ decessore meo præsule distinarat, quod apostolica præcepta declinantes quolibet modo in eorum adversum quos missi fuerant consortia recidissent, gestis synodalibus rerum discussione patefacta, communionem pariter et honorem merito jureque submovit.

Quibus tamen misericordie locum supernæ pietatis pro suo moderamine reservavit: et dum conditionem posuit ultionis, spem noluit propitiationis abscindi: sicque suam sententiam temperavit, ut istorum veniam cum illorum mallem salute providere, quorum fuerant participatione decepti: ac potius præberent eis, quos suo firmaverant in pravitate consensu, et salubrem correctionis metum, et emendationis imitandæ consortium. Denique sic ipsa animadversionis verba librata sunt, ut se illi et cum istis ⁴ percussos adverterent, et ex eorum conditione non diffiderent posse salvari. In quo utique et his non est in totum via præclusa remeandi; et illis, si mallet, per istos est oblata correctio, studiumque porrectum, quo possint meliore conatu præteritis compensare prolapsus, si favorem, quem prævaricatoribus facili voluntate detulerunt in reformationem catholicorum potius converterent sacerdotum.

Dictum est enim, tandiu istos fore suspensos, donec auctore Deo, et adnitu catholicorum principum,

non differenda sanandi, qui in hoc recipiendus divinitus indicatur. FRONT. DUCÆUS.

³ *Semper circumspectione dependit.* FRONT. DUCÆUS.

⁴ *Percussos adverterent, ex eorum conditione non diffiderent posse salvari.* FRONT. DUCÆUS.

¹ *Hoc ipsum indignanter ostendit, quod.* FRONT. DUCÆUS.

² *Hoc ipsum, inquit, me ostendit immerito fuisse calamitate oppressum, quod non ut Vitalis ex hac vita subductus sum prius quam communioni catholice possem restitui. Unde subjicit paulo post Gelasius: Hortatur nos intercepti periculum in superstitibus subsidia*

vel populi Christiani, ¹ Alexandrina catholicum sacerdotem recepisset Ecclesia. Gratulandum scilicet crederetur, nullo modo Græcos non posse renuere quod viderent ab apostolica sede fuisse damnatum, facileque eos posse de istorum supplicio commovei, ut nosset quid vitarent, et quid consequenter ambirent, ² ac velle putarent respiscendo magis sentire cum rectis, quam jugiter errare cum perfidis. Expectatumque diu est, ut his rationibus incitati contagia nefanda deponerent, ³ una cum apostolica sede consentiendo, sicut de eorum speratum fuerat voluntate; ⁴ nitentesque catholicis sacerdotibus revocandi studium potius commodarent: quo ipsi ad orthodoxam ⁵ recurrerent unitatem; et istis qui illorum participes erroris existerant, ministrarent præstitutæ receptionis effectum. Nec qua fieri potuit occasione cessatum est, quo competenter admoniti et sufficienter instructi, pariter pericula vitanda cognoscerent, ac patere sibi januam, si sinceris mentibus hanc petissent, apostolicæ communionis adverterent.

Sed quia eo perventum est, ut hortamentis quoque medicinalibus, dum etiam quæ referrent contraria non haberent, differrent tamen hæcenus adhibere consensum; illorum quidem difficultatibus paternum quemdam debemus pii doloris affectum, deprecantes omnipotentiam Dei nostri, quæ sola quamvis devias in veritatis viam potest convertere voluntates, ut eisdem suæ propitiationis operatione mirabili spiritum respicientiæ et efficaciam correctioni dignanter infundat. Quæ donec (sicut de ejus virtute confidimus) divina placatione proveniant, hunc interim qui supplicat desiderabiliter expetentem nullatenus perire patiamur: ut cujus non sunt Orientales dejectione perterriti, ne in errore persisterent, saltem curatione provocentur, ut redeant ad salutem; præcipue cum dispositionis sedis apostolicæ clementiam tenor comitetur ipse dictorum, neque prolata sibi repugnare constitutio judicetur. Definitum quippe est (ut superius jam prædictum est) eos de quibus agimus eatenus debere suspendi, donec auctore Deo, et præfatis adnitentibus, Alexandrina catholicum receperit Ecclesia sacerdotem: non abrupte et sine exceptione propositum est, sed ea ratione depromptum est, qua non sive illis adnitentibus, sive non adnitentibus, indifferenter videretur infixæ sententia: ideoque sub quo tenore librata conditio est, eodem non existente, necessitatem suæ professionis absolvit. Quod enim cum adnisi prædictorum pronuntiatum est esse faciendum, hoc eodem non succedente non fieri posse, manifestum est. Sed cum eorum etiam faciendum memoratur adnisi, satis evidenter ostensum est, quod sine hoc non posset impleri. Licet ergo illi, quorum deesse probatur adnisi, de sua sint obstinatione miserandi, tamen quia deest, sicut sine eo effici non potest quod cum eodem effici

A posse præsumptum est; ita desistentibus causis, per quas hic articulus veniret ad terminum, insolubiliter non retinet obligatum

Quapropter lata sententia non existentibus per quæ possit usque ad sui exitum deputatam tenere mensuram, his consulendi, et his qui arctati tenebantur, tribuet libertatem. Et apostolica quidem sedes (ut sæpe repetendum est) æstimans Orientales nullo modo non posse respicere quod sedes apostolica refutasset, eosque salutis propriæ et apostolicæ communioni nullius præferre posse personam, hæc de eorum mentibus melius æstimarat. Sed quod iterum non tacendum est, dolenda pernicies non velut improvidam bene de Orientalibus sentientem potest opinionem magis apostolicæ sedis arguere, quam suæ pernicitatis potius deputare, quod oblatum sibi tramitem propriæ redintegrationis secuta non fuerit: nec ideo tamen aliis debet medicinalem desiderantibus impedire per suam pernicitatem facultatem. Tunc enim dicta sunt de Græcorum consensione fidenter, quia et simul beati Petri societatem quibuslibet videbantur præponere posse personis, et qui existerunt ante catholici, æstimabantur consensuri facile veritati, atque ideo cujuslibet hominis affectum in desideriis apostolicæ communionis non posse præponere? quæ cum nondum suscepterint per quas hic ordo decurreret voluntates, id quod per eas fieri posse præsumptum est, cernitur absolutum; quoniam cum desunt qui perficiant [Al. si desint per quos id efficiant], nullus provenire possit effectus; imo cum iidem ipsi per quos judicabatur esse faciendum, ne efficiatur obsistant: qui si in hac sunt (quod absit) obstinatione mansuri, resoluta conditio est illius rei, quæ eorum studiis fiducialiter censebatur impleri.

Sin vero (sicut potius optamus) fuerint ad meliora conversi, ne inter hæc interim qui misericordiam postulat, vel ætate, vel morbo, quo frequenter impeditur, possit intercipi, dum super istis est consulendum, ne defuncto jam nullum possit remedium subrogari; quippe cum dictum sit, sive illis adnitentibus, sive etiam fortassis invitis, sed cum eorum magis adnisi quod promulgatum fuerat posse constare: sicut igitur cum illis adnitentibus nullatenus pace fixa [Al. præfixa] perdurant: hoc etiam tenore beatus Paulus apostolus non ideo (quod absit) fefellisse credendus est, aut sibi exstitisse contrarius; quoniam cum se ad Hispanias promississet iturum, dispositione divina majoribus occupatus ex causis, implere non potuit quod promisit. Quantum enim ipsius voluntatis interfuit, hoc pronuntiavit, quod revera voluisset efficere: quantum ad divini secreta consilii, quæ ut homo omnia non potuit licet Spiritu plenus agnoscere, superna prætermisit dispositione præventus. Nec quia beatus Petrus apostolus pro affectu divinæ reverentiæ ipsi Domino respondit:

¹ Alexandrina catholico sacerdote carpisset Ecclesia gratulari, ut scilicet crederetur. FRONT. DUCÆUS.

² Ac velle putarentur respiscendo. FRONT. DUCÆUS.

³ Ut cum apostolica sede. FRONT. DUCÆUS.

⁴ Nitentes catholicis. FRONT. DUCÆUS.

⁵ Recurrerent veritatem. FRONT. DUCÆUS.

Non lavabis mihi pedes in æternum (Joan. XIII) ; fellisse (quod absit) aut in sua putabitur minime constituisse sententia, quod mox eidem divinæ cesserit voluntati : et quod ¹ se dixerit non esse facturum, causis astrictus humanæ salutis expeteret prona voluntate faciendum.

Idcirco ² illa non accedente via, qua eorum fuerat reconciliatio constituta, alteram licet adoriri, qua subveniatur, quibus subveniendum esse decretum est : maxime cum Miseno ex quolibet excessu vel qualibet prævaricationis pœna sufficiat, quæ usque eo tractata est, ³ ut sola considerationis humanæ suprema consideratione laxetur, remittendaque punitio sit, quæ non habet ultra quo crescat. Quia cum nulli animæ Deus omnipotens et misericors per ecclesiasticam pietatem quærenti noluerit remedium denegari, non dubium est, hoc ipso auctore Deo, et divina compunctione prodire, ut tunc de ejus receptione tractetur, quando ea non protelanda quoque necessitas compellat impendi : nostro præterea Salvatore B. Petro apostolo præ cæteris delegante : *Quæcunque ligaveris super terram, erunt ligata in cælis ; et quæcunque solveris super terram, erunt soluta et in cælis (Matth. XVI) :* sicut et his verbis nihil constat exceptum, sic per apostolicæ dispensationis officium et totum possit generaliter alligari, et totum consequenter absolvi. Præcipue cum ex hoc magis præberi cunctis oporteat apostolicæ miserationis exemplum, ut absolute damnati, si resipiscant universi, et ab errore se retrahant, atque ad apostolicæ communionis sinceram redeant unitatem [al. puritatem], vinculis se damnationis illius, quam universaliter merito prævaricatores exceperant, non ambigant exuendos.

Neque enim qui longe positos ad integram fidem curare nitimur, revertentes in presenti supplices referutare debemus : ubi sollicitè præcavendum est ne conscientiæ detrimentum negantes, ⁴ usque ad extremum peccati [al. petenti] materiam (quod absit) ⁵ nullatenus incidamus : censuræque veritatis etiam circa supplices, sine fine persistens, transeat in reatum. Proinde quantum, præmonente Domino, possibilitatis humanæ desideranti remedia præbeamus, ⁶ totum quod supra nostræ facultatis est modulum divino judicio relinquentes, non autem nobis poterunt imputare, cur prævaricationis offensam viven-

¹ Hic locus integer, usque ad ea verba, *alia defunctorum*, citatur a Vigilio papa in constituto an.

² *Se dixerat non esse facturum.* FRONT. DUCÆUS.
³ *Illi non faciente via, forte legendum fuente.* FRONT. DUCÆUS.
⁴ *Ut sola conditionis humanæ.* FRONT. DUCÆUS.
⁵ *Usque ad extremam peccati materiam.* FRONT. DUCÆUS.
⁶ *Nullatenus incidamus, censuræque severitas etiam circa.* FRONT. DUCÆUS.

tibus remittamus ; quod Ecclesiæ, Deo largiente, possibile est : qui nos etiam mortuis veniam præstare deposcunt ; quod nobis possibile non esse, manifestum est : quia cum dictum sit, *Quæ ligaveritis super terram, quos ergo non esse jam constat super terram, non humano, sed suo judicio reservavit ;* nec audet Ecclesia sibi vindicare, quod ipsis beatis apostolis conspiciat non fuisse concessum ; quia alia sit causa superstitem, alia defunctorum.

Tulerit Vitalis sortem divini judicii, cui etiam, cum magnopere vellemus, non potuit subveniri : huic saltem prosint, dum copia viventis admittat, in remediis assequendis alterius experimenta repente subtracti. Cumque scriptum noverimus : *Unus assumetur, et unus relinquetur (Luc. XVII),* hortatur nos intercepti periculum in superstitè subsidia non differenda sanandi, qui hoc ipso recipiendus divinitus indicatur, cum illi supervivit, ⁷ qui ad hæc non meruit pervenire : et quoddam de utroque cœlestis judicii refulget examen ; ostenditurque nobis evidentius in duobus, in quo fuerit causa sine venia, et ⁸ in quo sit quæ indulgentia carere non debeat : atque ideo quam ipse quoque si superstes competenter Acacius expetisset, potuerat obtinere (quippe de quo sic positum est, insolubilem fore, ut non diceretur : Etiam si forte corrigeret), multo magis huic qui communionem ejus infectus est, imploranti flebiliter, pietatis est apostolicæ non negare.

Professus ergo Misenus regulariter se omnes hæreses, Eutychnam præcipue cum Eutyche, Dioscoro, Timotheo Æluro, Petro Alexandrino, Acacio Constantinopolitano, Petroque Antiocheno, vel cunctis eorum successoribus, se-tatoribus et communicatoribus detestari, eosque anathemate ferire perpetuo, communionis apostolicæ, et sacerdotalis gratiam, quam catholica traditione percepit, recipiet dignitatis. Omnes episcopi et presbyteri surgentes in synodo, acclamaverunt : Exaudi, Christe : Gelasio vita : dictum quindecies. Domine Petre, tu illum serva : dictum duodecies. Cujus sedem et annos : dictum septies. ⁹ Vicarium Christi te videmus, dictum sexies. Cujus sedem et annos : dictum septies trigesies.

Sixus notarius sanctæ Romanæ Ecclesiæ jussu domini mei beatissimi papæ Gelasii ex scrinio edidit die ¹⁰ tertio idus Maii, Flavio Viatore viro clarissimo D consule (anno Christi 495).

⁷ *Qui ad hoc non meruit.* FRONT. DUCÆUS.
⁸ *Quo indulgentia, forte legendum quo indulgentia carere non debet ; atque adeo quod ipse quoque.* FRONT. DUCÆUS.
⁹ *Vicarium Christi te videmus : dictum undecies. Apostolum Petrum te videmus : dictum sexies. Cujus sedem.* FRONT. DUCÆUS.
¹⁰ *Idus Martii.* FRONT. DUCÆUS.